

στα από μία

Ο κύριος Τικλ Πιτ Ταγκλ

καθόταν πάνω σε ένα τεράστιο περιστέρι όταν είδε από μακριά το καμπαναριό την εκκλησία του Storm Lautran. Το μέγεθος του πουλιού δεν του επέτρεπε να πλησιάσει πολύ. Μάλιστα, του πέρασε από το μυαλό η τρελή ιδέα ότι τελικά ίσως η επιλογή του συγκεκριμένου μέσου μεταφοράς να μην ήταν η καλύτερη που μπορούσε να κάνει. Ο ευγενικός κύριος πήρε μια βαθιά ανάσα. Καλή ή κακή, η επιλογή είχε γίνει και ήδη βρισκόταν πολύ κοντά στο καμπαναριό. Πάτησε πάνω στις φτερούγες του πουλιού και με ένα σάλτο βρέθηκε να αιωρείται στο κενό. Εκείνη, τη στιγμή του ήρθε στο μυαλό η ιστορία της Μύγας που είχε προβλήματα όρασης. Ο ίδιος της είχε γνωρίσει σε ένα ταξίδι του στα αχανές δάση μιας

περιοχής άγνωστης στους χάρτες, αλλά την ιστορία της την έμαθε σε μια καντίνα, κάπου στην καρδιά του Μεξικού. Ο κύριος Τικλ Πιτ Ταγκλ έκλεισε τα μάτια γνωρίζοντας ότι σε δευτερόλεπτα θα πέσει πάνω στο καμπαναριό. Ταυτόχρονα, φαντάστηκε ότι δεν διέφερε από μία στραβή μύγα που πέφτει πάνω σε μια κλειστεί πόρτα.

Η μύγα της ιστορία μας δεν έχει να παρουσιάσει κάτι σημαντικό στην ζωή της έρα από το γεγονός ότι ήταν μύγα και συγκεκριμένα, μύγα με προβλήματα όρασης. Και είναι σημαντικό ότι είχε πρόβλημα όρασης διότι ήταν αυτό η αφορμή που την οδήγησε στη μεγαλύτερη απόφαση της ζωής της.

Κάποια μέρα, όπως και πολλές άλλες μέρες στεκόταν σε ένα κλαρί μιας ανθισμένης αμυγδαλιάς και παρακολουθούσε σε κοντινή απόσταση στον κορμό μίας μηλιάς, πάνω στον οποίο συνήθιζαν οι αγγελιοφόροι να αναρτούν τις δημοσιεύσεις τους. Αυτό το συνήθειο το είχε επειδή κοιτώντας την αφίσα προσπαθούσε να διαπιστώσει πόσο μεγάλο ήταν το πρόβλημά της και αν είχε βελτιωθεί η όρασή της ή αν είχε χειροτερέψει. Δεν ήξερε να διαβάσει, αλλά είχε σοφή γειτόνισσα, μια κουκουβάγια και τη ρωτούσε αν το πρώτο γράμμα ήταν κύκλος ή κύκλος με κολλημένο μπαστούνι και πάει λέγοντας.

Εδώ που τα λέμε και η κουκουβάγια δεν ήξερε να διαβάζει, αλλά όπως είπαμε ήταν σοφή και αρκούσε μόνο να κοιτάξει την αφίσα για να καταλάβει τί λέει. Εκείνη η αφίσα έλεγε για έναν απίστευτο διαγωνισμό, όπου νικητής θα ήταν εκείνος που θα κατάφερνε να περάσει από μια βελόνα. Η μύγα σκέφτηκε ότι ήταν αρκετά μικρή και επομένως αρκετά κατάλληλη για να το καταφέρει. Δήλωσε αμέσως στην κουκουβάγια ότι θα λάβει μέρος.

Η μύγα το είχε πάρει απόφαση. Θα έκανε ό,τι μπορούσε προκειμένου να τα καταφέρει. Μια και δυο λοιπόν, αποφάσισε να απομακρυνθεί από το σπίτι της, από τη λεμονιά και από τη πλατεία του χωριού και να αναζητήσει την τύχη της. Βρισκόταν ήδη βαθιά στο δάσος όταν σκέφτηκε το πρώτο βήμα για την κατάκτηση αυτού του απίστευτου διαγωνισμού δε θα μπορούσε να είναι διαφορετικό από αυτό της εξάσκησης. Έπρεπε να περάσει μέσα από μια τρύπα και επομένως, να βρει μία τρύπα ανεξάρτητα από το αν ήταν βελόνας ή όχι.

Μπορεί να μην έβλεπε αρκετά καλά, αλλά αρκούσε η όρασή της για να εντοπίσει την ανοιχτή πόρτα ενός μικρού χαριτωμένου σπιτιού καλά κρυμμένου στα βάθη του δάσους. Προχώρησε με γοργό ρυθμό έτοιμη να επιχειρήσει τη πρώτη της απόπειρα. Ωστόσο, προς μεγάλη της έκπληξη είδε την πόρτα κλείνει και αυτό, όπως μπορείτε να φανταστείτε ήταν κάτι που την απογοήτευσε, όχι όμως για πολύ. Το ίδιο ξαφνικά, το παράθυρο δίπλα από την πόρτα άνοιξε διάπλατα

κάνοντας την κουρτίνα να χορέψει για χάρη της μύγας που ήδη έτρεχε με δύναμη κατά πάνω του. Το αποτέλεσμα όμως ήταν η μύγα να πέσει με δύναμη πάνω στην πόρτα.

Δεν απογοητεύτηκε. Απομακρύνθηκε και στόχευσε και πάλι με φόρα στο παράθυρο. Το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Επανέλαβε την προσπάθεια ξανά και ξανά μέχρι που στο τέλος η καλή γριούλα που έμενε μέσα στο σπίτι άνοιξε την πόρτα για να δει ποιος ήταν αυτός ο επισκέπτης που της χτυπούσε την πόρτα με τόση επιμονή. Είδε μπροστά της τη μύγα και το πιστεύετε ή όχι, την ερωτεύτηκε. Την έβαλε μέσα στη χούφτα της γεμάτη χαρά και την οδήγησε μέσα στο σπίτι της και έπειτα μέσα σε ένα παιδικό δωμάτιο γεμάτο παιχνίδια και την τοποθέτησε μέσα σε ένα ξύλινο, ροζ, μικρό σπιτάκι, όπου την όρισε οικοκυρά του.

Το σπιτάκι αυτό είχε πανέμορφα μικροσκοπικά έπιπλα. Κάνα δυο πάνινες, επίσης μικροσκοπικές κουκλίτσες κρατούσαν συντροφιά στη μικρή μύγα της ιστορίας μας και έδειχναν να θέλουν αν την προσκαλέσουν να πει τσάι μαζί τους. Όλα έδειχναν όμορφα, σχεδόν ιδανικά, ειδικά μετά από έναν ολόκληρο κύβο ζάχαρης που τοποθέτησε η καλή γιαγιάκα δίπλα από την τυχερή μύγα. Όμως, αυτό έδειχνε να μην είναι αρκετό. Η μύγα είχε συγκεκριμένο σκοπό: Έπρεπε να πάρει μέρος στο διαγωνισμό. Το να είσαι οικοκυρά είναι καλό, δεν είναι όμως αρκετό για μια μύγα που θέλει να περάσει μέσα από την τρύπα μιας βελόνας.

Όλο το βράδυ η μύγα δε μπορούσε να κοιμηθεί. Στριφογύριζε μέσα στο μικροσκοπικό, πουπουλένιο κρεβάτι της. Δίχως να χάσει χρόνο, βγήκε από το λουλουδένιο κουκλοσπιτο και κατευθύνθηκε στο υπνοδωμάτιο της γριούλας. Την βρήκε να κοιμάται βαθιά.. Ίσως και να ροχάλιζε λίγο. Το μόνο πράγμα που είχε στο μυαλό του το μικρό, φτερωτό πλάσμα ήταν το να βρει μία βελόνα, ώστε να αρχίσει επιτέλους την εξάσκησή της. Από τις ιστορίες που της είχε διηγηθεί η κουκουβάγια, ήξερε ότι το υπνοδωμάτιο είναι καλό μέρος για να αναζητήσει κανείς μία βελόνα. Το φως ήταν λιγοστό και αυτό ήταν κάτι που δυσκόλευε πολύ την μύγα της ιστορίας μας. Ταξίδευε από τον καθρέφτη στο συρτάρι και από το συρτάρι στο κομοδίνο, όπου υπήρχε μισό φλιτζάνι κρύου χαμομηλιού και ένα μισοφαγωμένο κουλούρι λεμονιού, χωρίς να έχει κάποιο αποτέλεσμα ο κόπος της. Το μόνο αποτέλεσμα που είχε το επίμονο πέταγμά της ήταν πρώτα να ξυπνήσει και έπειτα να εκνευρίσει τη γριά γυναίκα. Μέσα σε λίγα λεπτά η καλή κυρία συνειδητοποίησε ότι ο πέταγμα μίας μύγας δεν είναι καλός συγκάτοικος και έτσι, πήρε την απόφαση αντί να την βγάλει τα φτερά, να την αφήσει να φύγει.

Πρέπει να είχε βρέξει το βράδυ διότι στην ατμόσφαιρα κυριαρχούσε μία έντονη μυρωδιά από βρεγμένο χώμα. Η μύγα περιφερόταν απογοητευμένη ανάμεσα από τις ανεμόνες και τις κυρτές παπαρούνες όταν μία αντανάκλαση κάπου καταμεσής

στον επαρχιακό χωματόδρομο της τράβηξε την προσοχή. Πλησίασε αρκετά. Άγγιξε το άγνωστο αντικείμενο και αυτό που ακολούθησε ήταν ένα έντονο ρίγος που κυρίεψε ολόκληρο το κορμί της. Βρισκόταν μπροστά από μία βελόνα καρφωμένη με τέτοιο τρόπο στο φρέσκο χώμα που η μύτη της να κοιτάει προς τον ουρανό. Φυσικά, η μύγα της ιστορίας μας ήξερε πολύ καλά ότι έπρεπε να περάσει μέσα από την τρύπα που αυτή τη στιγμή βρισκόταν μέσα στο χώμα, αλλά η χαρά της ήταν τόσο μεγάλη που αποφάσισε να μην εγκαταλείψει την ευκαιρία που της δινόταν. Στο κάτω κάτω, είχε ταλαιπωρηθεί πολύ για να τη βρει. Αποφάσισε λοιπόν, να προσπαθήσει να περάσει μέσα από την μύτη της βελόντας.

Βέβαια, όπως καταλαβαίνεται κάτι τέτοιο είναι περισσότερο απίθανο και από το πρώτο εγχείρημα της μύγας. Κατέληξε να κάνει άσκοπα κύκλους γύρω από τη βελόνα, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα να κάνει κάμποσα μυρμίγκια που περνούσαν από εκεί κουβαλώντας στάρι στις πλάτες τους να γελούν. Ξέρετε κάτι όμως; Αυτό ήταν κάτι που η μύγα της ιστορίας μας το έκανε με ευχαρίστηση και αυτό και μόνο αυτό έχει σημασία τελικά.

Ο Charbie μπήκε μέσα στο πολυτελές αμάξι του και έβαλε μπροστά τη μηχανή. Δεν έπρεπε να αργήσει εκείνη τη μέρα. Μια καθυστέρηση θα μπορούσε να τον οδηγήσει στο να χάσει τη δουλειά του, μια δουλειά που με τόσο κόπο είχε κερδίσει.

Τα μαλλιά του ήταν αχτένιστα και έδειχνε κουρασμένος. Εκείνο το βράδυ δεν είχε κοιμηθεί καλά, ακολουθώντας το παράδειγμα της μύγας και της γριούλας. Αυτό που τον βασάνιζε ήταν μια βελόνα που έβλεπε συνεχώς στο όνειρό του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπε. Οι φίλοι του λέγαν μάλιστα, ότι είχε στοιχειώσει τη σκέψη του.

Τα μάτια του νεαρού άνδρα κόλλησαν στο ρολόι του αυτοκινήτου του. Δεν είχε αργήσει, αλλά αυτό δεν ήταν κάτι που τον καθυσόχαζε. Το μυαλό του είχε κυριευτεί από αυτή την εμμονή. Έριξε μια ματιά στο κάθισμα του συνοδηγού. Το μαύρο κουτάκι με το πολύτιμο περιεχόμενο στεκόταν δίπλα του. Παρόλ' αυτά, είχε την εντύπωση ότι τον κοιτούσε με ένα βλέμμα γεμάτο απογοήτευση, λες και το είχε προδώσει. Λες και είχε βάλει μέσα του κάτι που δεν άξιζε να υπάρχει στο εσωτερικό του. Το βλέμμα του νεαρού άνδρα καρφώθηκε στον ορίζοντα, όπου ο ήλιος είχε ήδη αρχίσει να ανατέλλει.

Ο Charbie έβαλε το χέρι του μέσα στη τσέπη από το δερμάτινο σακάκι του και έβγαλε την ακριβή συσκευή. Αποφάσισε να πάρει τηλέφωνο. Τα χέρια του άρχισαν να πληκτρολογούν τον αριθμό. Το αμάξι βρισκόταν σταματημένο λίγα μέτρα πιο πέρα. Εκείνος ο γκρεμός του είχε φανεί αρκετά ελκυστικός για να τον προσπεράσει. Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά, ενώ μία φωνή απάντησε από την άλλη

άκρη της γραμμής. Το νεαρό παλικάρι κλώτσησε νευρικά μία πέτρα στο γκρεμό, ενώ ταυτόχρονα ανήγγειλε στο συνεργάτη του ότι δεν μπορούσε να το κάνει. Μπορεί η καρφίτσα που είχε μέσα στο αμάξι του να στοίχιζε μία περιουσία, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι ήταν η αυθεντική καρφίτσα της πριγκίπισσας Εσμέλ. Μπορεί τα διαμάντια, τα πολύτιμα πετράδια και ο βαρύτιμος χρυσός να λαμποκοπούσαν μέσα από την επίσης πολύτιμη θήκη τους, αλλά δεν έπαυε να είναι μια απλή απομίμηση της αληθινής βασιλικής καρφίτσας. Αν έμπαινε κανείς στον κόπο να την μελετήσει, ήταν σίγουρο ότι θα μάθαινε την αλήθεια. Και ο Charbie ήταν σίγουρος: κάποιος που δίνει το πενταπλάσιο της αξίας ενός ήδη πολύτιμου αντικειμένου μόνο και μόνο για την ιστορική σημασία του, θα έμπαινε σίγουρα στη διαδικασία να το ψάξει. Ο νεαρός άντρας κοιτούσε το γκρεμό, ενώ σκεφτόταν ότι θα τα χάσει όλα.

Ο Charbie είχε απομακρυνθεί ήδη αρκετά από το αμάξι του. Διάφορες σκέψεις γύριζαν μέσα στο μυαλό του. Ο ήλιος είχε ήδη ανέβει καταμεσής στον ουρανό, αν και τα πυκνά φύλλα των δέντρων του δάσους δεν άφηναν να περάσουν παρά μονάχα λίγες φωτεινές ακτίνες φωτός. Ο νεαρός άνδρας κοίταξε το ρολόι του. Τα βήματά του άρχισαν να γίνονται και πάλι βιαστικά πάνω στα καταπράσινα ολόδροσα χορτάρια του δάσους. Κόντευε να βγει και πάλι στον επαρχιακό δρόμο όπου και είχε αφήσει το αμάξι του όταν κάπου εκεί στην άκρη του δρόμου, το έντονο και επίμονο πέταγμα μίας μύγας του τράβηξε την προσοχή. Πλησίασε προς το μέρος της και αυτή αντί να σταματήσει το πέταγμά της και να φύγει τρομαγμένη μέσα στο δάσος, συνέχισε να πετά γύρω από τη βελόνα. Η εντύπωση που του έκανε ήταν αρκετή για να τον κάνει να σκύψει πάνω της με περιέργεια.

Αυτό που αντίκρισε τον οδήγησε στο να αναφωνήσει γεμάτος χαρά και έκπληξη δυο - τρεις χαρούμενες λέξεις, οι οποίες ηχούσαν τραγουδιστές, παράξενες και αστείες στα αυτιά της μύγας μας. η μικρή ηρωίδα της ιστορίας μας πετούσε γύρω από την καρφίτσα που εδώ και τόσο καιρό έψαχνε με αγωνία να βρει το Charbie.

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Ο Charbie έκανε την παράδοση εγκαίρως. Έφτασε στο προκαθορισμένο σημείο τη στιγμή ακριβώς που έπρεπε, όπως είχε κανονιστεί. Οι αγοραστές είχαν φέρει μαζί τους αξιολογητές πολύτιμων κοσμημάτων και ιστορικούς, συνεργείο ολόκληρο. Αυτό άλλωστε ήταν αναμενόμενο. Άραγε, τί θα είχε συμβεί αν τους έδινε τη ρέπλικα αντί για το πραγματικό;

Ο Charbie αναστέναξε ευτυχισμένος γνωρίζοντας ότι όλα αυτά ανήκαν πλέον στο παρελθόν. Όλα είχαν πάει όπως τα είχε σχεδιάσει. Πλέον μπορούσε να αυτοαποκαλείται πάμπλουτος. Τώρα το μόνο που έμενε ήταν αν απολαύσει τον καφέ του παρέα με τη μύγα. Ο καιρός ήταν πανέμορφος, όπως πανέμορφη ήταν και η καφετέρια στην οποία είχαν καθίσει. Τα φλιτζάνια του καφέ λαμποκοπούσαν

κάτω από τις ακτίνες του θερμού ήλιου και η μύγα έδειχνε τόσο, μα τόσο όμορφη: Το νεαρό παλικάρι την κοιτούσε με θαυμασμό και έκπληξη καθώς ρουφούσε με λεπτότητα το espresso της. Θαύμαζε όχι το γεγονός ότι είχε εντοπίσει την καρφίτσα, αλλά πολύ περισσότερο το ότι είχε καταδειχθεί να φωλιάσει μέσα στη χούφτα του και να τον ακολουθήσει σιωπηλά σε ένα πρωινό περίπατο ανάμεσα στα στενά αυτής της μικρής Ιταλικής πόλης. Έμοιαζε λίγο με το Παρίσι, μα αντί για ποτάμι και γλάστρες είχε θάλασσα και κλίματα.

Ο καλοντυμένος σερβιτόρος ακούμπησε μπροστά τους τα σερβίτσια. Εκείνη τη μέρα είχαν κλείσει έναν ολόκληρο χρόνο από τότε που είχαν πρωτογνωριστεί. Έκτοτε, το νεαρό παλικάρι και η μύγα δεν έπαψαν να βρίσκονται που και που για κάνα καφέ ή για κάνα καλό γεύμα σε ένα ακριβό εστιατόριο, όπως και αυτό στο οποίο βρίσκονταν τώρα. Ήταν μια ιδιαίτερη μέρα και ο Charbie είχε φροντίσει να ετοιμάσει μία ξεχωριστή έκπληξη για την αγαπημένη του μύγα. Ήταν πολύ δύσκολο για το Charbie να καταλάβει τί θα μπορούσε να αρέσει στη φίλη του. Για την ακρίβεια δε μπορούσε να την καταλάβει καθόλου. Παρόλ' αυτά, είχε το δικό της, ιδιαίτερο τρόπο να του μεταδίδει να μηνύματά της. Μετά από 4 ολόκληρα χρόνια θα ήταν απαράδεκτο αν ο Charbie δεν καταλάβαινε ότι αυτό που ποθούσε η μύγα της ιστορίας μας ήταν να περάσει μέσα από μια βελόνα. Για αυτό το λόγο, ο Charbie έδωσε εντολή στους καλύτερους γλύπτες του κόσμου να φτιάξουν μία βελόνα, μεγαλύτερη από ουρανοξύστη και αρκετά μεγάλη ώστε να μπορεί να περάσει από μέσα της ολόκληρο φορτηγό με βελόνες ή η μύγα της ιστορίας μας. Το όνειρό της θα γινόταν πραγματικότητα, όμως, είχε και άλλο όνειρο: να μη πλησιάζει καμιά το Charbie, ώστε μία μέρα να καταφέρει να γίνει ο άνθρωπός του ξανά.

Πηγή: adamhbl.wordpress.com